

Arrest

nr. 189 896 van 19 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 maart 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Deze eerste beslissing is de thans bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

*"Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: [H.]*

voornaam: [M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit Tunesië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich haar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 18/04/2016).

Betrokkene heeft op 04/11/2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11/04/2016. Deze beslissing is op 18/04/2016 aan betrokkene ter kennis gegeven met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen). Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt Het beroep hiertegen werd door de RW verworpen op 24/08/2016.

Betrokkene werd nochtans door de stad Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure, voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 2 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07 Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene verklaart een kind te hebben in België en hij zou bezig zijn met de procedure tot erkenning. Er wordt echter geen naam opgegeven. Bovendien werd navraag gedaan bij de gemeente en aldaar hebben ze geen kennis van een procedure tot erkenning van een kind door betrokkene. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk welke band hij heeft met het kind, dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat het kind betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.

Terugleiding naar de drens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 04/11/2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11/04/2016. Deze beslissing is op 18/04/2016 aan betrokkene ter kennis' gegeven met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen). Een schending van artikel 3 van het EVRM werd met aannemelijk gemaakt Het beroep hiertegen werd door de RVV verworpen op 24/08/2016.

Betrokkene werd nochtans door de stad Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 2 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omóregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene verklaart een kind te hebben in België en hij zou bezig zijn met de procedure tot erkenning. Er wordt echter geen naam opgegeven. Bovendien werd navraag gedaan bij de gemeente en aldaar hebben ze geen kennis van een procedure tot erkenning van een kind door betrokkene. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk welke band hij heeft met het kind, dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat het kind betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel: De beslissing houdt geen rekening met de lopende procedure tot erkenning en de banden met [S. M. D.]

1.

Er zijn grote vermoedens dat verzoeker de vader is van [S. M. D.], geboren te Roeselare op [...].

Dit is allerm minst een goedkope uitspraak die wordt gemaakt “pour la besoin de la cause”. Integendeel, er is dienaangaande een procedure lopende voor de familierechtbank te Veurne, en alles wijst in de richting van het vaderschap van verzoeker.

[K. D.] heeft ten overstaan van de rechtbank de geslachtsgemeenschap met verzoeker toegegeven. (stuk 6)

Geen enkele andere man heeft het kind erkend. Ten aanzien van geen enkele andere man staat het vaderschap vast. (stuk 3)

Dat verzoeker de vader is, is dan ook zeer waarschijnlijk.

2.

De familierechtbank oordeelt in haar vonnis d.d. 21.02.2017 dat het een grondrecht is om te weten of verzoeker de vader is van [S. M. D.]. (stuk 6)

Artikel 7 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind stelt inderdaad:

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

In die zin heeft de familierechtbank een deskundigenonderzoek via DNA-test bevolen.

Op 18 april 2017 dient verzoeker zich te begeven naar het labo teneinde de dna test te laten uitvoeren.

3.

Door de bestreden beslissing wordt verzoeker dit de facto volledig onmogelijk gemaakt.

Indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd kan het door de rechtbank bevolen deskundigenonderzoek onmogelijk uitgevoerd worden, en kan de bij de familierechtbank lopende procedure tot vaststelling van het vaderschap onmogelijk voortgezet worden.

De procedure tot vaststelling van de vaderschap is reeds in een vergevorderd stadium: Er werd reeds vonnis geveld waarbij werd gesteld dat het nagaan van de vaderschap een grondrecht is en waarbij deskundigenonderzoek werd bevolen. Er werd ook reeds een datum vastgelegd waarop de test zal worden uitgevoerd.

4.

Artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dat een bevel kan worden afgeleverd: *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*

Er dient aldus met de hogere rechtsnormen rekening te worden gehouden.

Ook artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Er dient aldus rekening te worden gehouden met het hoger belang van het kind, alsook met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Ook artikel 8 EVRM beschermt het gezinsleven van verzoeker.

Het vaderschap tussen verzoeker en [S. M. D.] mag op heden dan wel nog niet juridische vaststaan, de band tussen verzoeker en [S. M. D.] bestaat wel degelijk en hier dient ontegensprekelijk rekening mee te worden gehouden in het licht van voormelde artikelen.

Artikel 7 Vreemdelingenwet en artikel 74/13 Vreemdelingenwet kunnen samen worden gelezen met artikel 8 EVRM, alsook met artikel 7 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind, dat stelt:

[...]

Er zijn in casu zeer duidelijke aanwijzingen die duiden op het vaderschap. Overeenkomstig artikel 7 kinderrechtenverdrag dient het recht dan ook te worden eerbiedigd dat de mogelijkheid wordt geboden om na te gaan of verzoeker inderdaad de vader is van [S. M. D.].

Door deze lopende procedure de facto onmogelijk te maken, wordt dit artikel ontegensprekelijk miskend. Oordelen dat met de banden met [S. M. D.] geen rekening kan worden gehouden omdat het vaderschap op heden niet niet zou vaststaan, is manifest in strijd met artikel 7 Kinderrechtenverdrag, en zou dit artikel volledig uithollen, gezien dit artikel precies betrekking heeft op het recht om de ouders te mogen kennen.

In casu wordt de bestreden beslissing uitgevaardigd in weerwil van voormelde verdragen die het familieleven beschermen en het kind het recht geven om het vaderschap te kennen.

De beslissing is manifest in strijd met voormelde bepalingen.

Tweede onderdeel: De beslissing stelt ten onrechte dat een terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

1.

In de beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart een kind te hebben in België en hij zou bezig zijn met de procedure tot erkenning. Er wordt echter geen naam opgegeven. Bovendien werd navraag gedaan bij de gemeente en aldaar hebben ze geen kennis van een procedure tot erkenning van een kind door betrokkene. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk welke band hij heeft met het kind, dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet en dat het kind betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.”

2.

Verwerende partij meent dat de inbreuk op artikel 8 EVRM niet disproportioneel niet zijn omdat verzoeker in zijn thuisland een machtiging zou kunnen aanvragen, omdat hij elders dan in België het

familieleven zou kunnen verderzetten, en dat het kind verzoeker zou kunnen vervoegen in zijn land van herkomst.

Deze motivering is voor verzoeker volstrekt onbegrijpelijk.

De inbreuk is wel degelijk duidelijk disproportioneel.

1.1.

Wat betreft de motivering dat verzoeker machtiging zou kunnen vragen in eigen land, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat er in casu geen enkele medewerking is van de moeder van het kind. Integendeel probeerde zij de zwangerschap en geboorte voor verzoeker verborgen te houden.

Verzoeker wil zijn verantwoordelijkheid als vader opnemen. Daarvoor moet echter eerst het vaderschap worden vastgesteld. Daarvoor is thans een procedure lopende. De aanwezigheid van verzoeker in België is vereist om deze procedure te kunnen verderzetten. Zonder de aanwezigheid van verzoeker in België, kan het deskundigenonderzoek en de procedure onmogelijk worden verder gezet, en kan het vaderschap onmogelijk worden vastgesteld.

Als de beslissing wordt uitgevoerd en verzoeker naar Tunesië dient terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat het vaderschap nooit zal vastgesteld worden. De aanwezigheid van verzoeker is hiervoor vereist.

Verzoeker mag dan uit het gesloten centrum zijn vrijgesteld, de beslissing dat hij het land onmiddellijk moet verlaten, bleef onverminderd van kracht.

Door de beslissing uit te voeren wordt verzoeker belet om het vaderschap officieel te laten vaststellen.

De verwerende partij motiveert dat verzoeker in eigen land om een machtiging kan vragen.

Als verzoeker vervolgens in eigen land een machtiging zal vragen, zal verwerende partij de eerste zijn om dit te weigeren omdat het vaderschap niet officieel zou vaststaan...

In casu zorgt een uitvoering van de beslissing onmiskenbaar voor de onmogelijkheid voor verzoeker om in eigen land een machtiging aan te vragen.

2.2.

Wat betreft de motivering dat het familieleven elders dan in België zou kunnen worden verdergezet en dat [S. M. D.] verzoeker zou kunnen vervoegen in Tunesië, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat [K. D.] hoegenaamd niet van plan is [S. D.] met verzoeker mee te geven naar Tunesië. Elk weldenkend mens begrijpt ook wel dat verzoeker dit via gerechtelijke weg nooit zal kunnen afdwingen en dat de enige mogelijkheid om zijn zoon op te voeden in België zal zijn.

De motivering motivering dat [S. M. D.] verzoeker zou kunnen vervoegen in Tunesië is werkelijk te gek voor woorden.

3.

Uw raad dient na te gaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk en disproportioneel is. Dit is in casu aan de orde.

Het is duidelijk dat de mogelijkheid om het vaderschap te laten vaststellen en een contact met de zoon via gerechtelijke weg te bekomen, in geval van uitvoering van de beslissing volstrekt dode letter zal blijven.

4.

Tot slot en volledigheidshalve dient er op te worden gewezen dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing allerm minst zorgvuldig te werk is gegaan.

Verzoeker heeft expliciet vermeld dat er een procedure lopende was aangaande zijn zoon.

Eén telefoontje naar zijn advocaat was voor verzoeker genoeg geweest om alle bewijzen hieromtrent van voor te leggen.

Dit gegeven werd door de verwerende partij naast zich neergelegd, en verzoeker werd niet de mogelijkheid geboden hieromtrent de bewijzen voor te leggen.

De verwerende partij motiveert enkel "Bovendien werd navraag gedaan bij de gemeente en aldaar hebben ze geen kennis van een procedure tot erkenning van een kind door betrokkene."

Het ontgaat verzoeker volledig waarom de verwerende partij vo navraag deed bij de gemeente.

Uiteraard hebben de gemeenten geen weet van de gerechtelijke procedures die hun inwoners voeren...

Navraag bij het Openbaar Ministerie, bij de rechtbank, of bij de raadsman van verzoeker, of gewoon verzoeker toelaten de bewijzen te bezorgen, was voldoende geweest.

De verwerende partij deed echter navraag bij een dienst die met de erkenningsprocedure totaal geen uitstaans heeft, om dan te motiveren dat daaromtrent niets gekend is."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van de artikelen 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en op grond van artikel 74/14 §3, 4° van de vreemdelingenwet omdat hij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere

beslissing tot verwijdering. Verzoeker betwist de determinerende motieven, op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd, op geen enkele wijze.

Uit het administratief dossier blijkt dat tijdens het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, namelijk op 4 november 2015 en tijdens de behandeling van het annulatieberoep daartegen op 11 april 2016 het bestuur niet in kennis kon zijn van de wens tot erkenning van het vaderschap, daar het desbetreffende kind pas geboren is in juni 2016. Uit het administratief dossier blijkt dat, nadat het administratief verslag vreemdelingencontrole werd overgemaakt aan het bestuur, op 21 maart 2017 op de synthesenota verwijdering werd aangebracht dat de motivatie diende aangepast te worden m.b.t. de erkenning van het kind. Hierna blijkt dat d.d. 21 maart 2017 een synthesedocument telefoongesprek opgesteld werd waaruit blijkt dat er geen procedure lopende is voor de erkenning van een kind.

Het is in die zin dat volgende motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart een kind te hebben in België en hij zou bezig zijn met de procedure tot erkenning. Er wordt echter een naam opgegeven; Bovendien werd navraag gedaan bij de gemeente en aldaar hebben ze geen kennis van ene procedure tot erkenning van een kind door betrokken. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven; Betrokkene maakt niet aannemelijk welke band hij heeft met het kind, dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat het kind betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.”

Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM, doch uit zijn betoog kan niet worden afgeleid als zou er reeds sprake zijn van een effectief beleefd gezinsleven met het kindje dat hij wenst te erkennen. Hij geeft immers zelf aan dat de contacten met de moeder van het kind niet goed zijn. Daar het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven niet aannemelijk wordt gemaakt en dit evenmin kan worden afgeleid uit de intentie om een kind te erkennen, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 8 EVRM.

Verzoeker betwist niet dat hij het bestuur niet op de hoogte heeft gebracht van de dagvaarding van 21 januari 2017 met het oog op de erkenning van zijn vaderschap. Het bestuur kan dan ook niet verweten te worden niet te motiveren omtrent datgene waarvan zij niet op de hoogte werd gesteld. Alleszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat, eens het bestuur kennis had van de hangende procedure en de aanstelling van een deskundige voor een DNA onderzoek, dat hiermee ook rekening werd gehouden, stellende dat dergelijk onderzoek mogelijk is vanuit het gesloten centrum. Hierdoor wordt verzoekers kritiek, als zou de bestreden beslissing ertoe leiden dat hij onmogelijk de procedure inzake vaderschapserkenning zal kunnen verderzetten, ondergraaft.

Op 22 maart 2017 werd immers een mailbericht verstuurd door een sociaal assistente van het centrum voor illegalen te Brugge met de mededeling dat verzoeker bezig is met een procedure om zijn kind te erkennen. De procedure zou reeds voorgekomen zijn voor de jeugdrechtbank, maar de moeder zou verklaren dat het kind niet van hem is. In bijlage werd de uitnodiging voor een vaderschapstest gevoegd op 18 april 2017. De vraag werd gesteld of verzoeker naar de afspraak kan gaan.

Als antwoord op voormeld mailbericht werd meegedeeld dat een speekseltest kan worden uitgevoerd vanuit het centrum en dat er contact zal worden opgenomen met de medische dienst en met het labo.

Op 24 maart 2017 werd verzoeker in vrijheid gesteld. Het staat hem vrij een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

Verzoeker toont niet aan dat het inleiden van een procedure tot vaderschapserkenning op zich afbreuk doet aan de vaststelling van het feit dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat hij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Het inleiden van dergelijk vordering heeft geen schorsende werking ten aanzien van het nemen van een bijlage 13septies.”

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het is op zich niet betwist dat verzoeker zich ten overstaan van het bestuur beriep op het gegeven dat hij in België een procedure hangende heeft om te kunnen overgaan tot de erkenning van een kind.

Verweerder heeft met een dergelijke verklaring op zich rekening gehouden, doch in eerste instantie geoordeeld dat verzoeker geen naam kan opgeven en een navraag bij de gemeente leert dat zij geen kennis hebben van een dergelijke procedure. Verweerder stelde in tweede instantie dat, wat een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, het vragen van de verblijfsmachtiging in het herkomstland niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en niet blijkt welke band verzoeker heeft met het kind en evenmin dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en het kind hem niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.

Er dient aldus te worden aangenomen dat verweerder in eerste instantie heeft aangegeven dat voor hem het niet vaststaat dat verzoeker daadwerkelijk een procedure hangende heeft inzake de erkenning van een kind.

Verzoeker stelt in dit verband dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de lopende procedure voor de familierechtbank die hij voert om het kind S. M. D. te kunnen erkennen. Hij wijst op het vonnis van de familierechtbank van 21 februari 2017 waarin deze oordeelde dat het in het belang is van het kind, en een grondrecht voor het kind, om te weten wie zijn biologische vader is en om deze reden een deskundigenonderzoek via dna-test heeft bevolen. Hij voegt ook een brief van 14 maart 2017 waarbij hij werd uitgenodigd voor een dergelijk onderzoek op 18 april 2017. Hij stelt dat verweerder door het nemen van de thans bestreden beslissing dit onderzoek alsook de verderzetting van de procedure voor de familierechtbank – en aldus ook zijn kansen om zijn vaderschap officieel te laten vaststellen – onmogelijk maakt, nu hiervoor zijn aanwezigheid in België is vereist. Hij is van mening dat het bestuur onzorgvuldig heeft opgetreden waar hem niet de mogelijkheid werd geboden bewijzen hieromtrent voor te leggen en in dit verband een telefoontje naar zijn raadsman ook had kunnen volstaan. Hij stelt ook niet te begrijpen waarom verweerder dan navraag deed bij de gemeente, terwijl deze geen weet heeft van de gerechtelijke procedures die hun inwoners voeren, en aldus navraag werd gedaan bij een instantie die totaal geen uitstaans heeft met de erkenningsprocedure.

De Raad dient in dit verband allereerst vast te stellen dat op basis van de stukken van het administratief dossier niet kan worden nagegaan welke verklaringen verzoeker precies heeft afgelegd of kunnen afleggen wat betreft zijn vermeende kind of de hangende procedure voor de rechtbank om te kunnen overgaan tot de erkenning van dit kind. Op basis van de stukken van het administratief dossier is het zelfs onduidelijk op welke wijze verweerder kennis heeft genomen van de verklaring van verzoeker dat hij een procedure voert om een kind te erkennen, nu hierin geen stuk is terug te vinden waaruit een dergelijke verklaring blijkt. Wezenlijk blijkt uit de voorliggende stukken niet dat verzoeker specifiek werd gehoord inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De stukken van het administratief dossier leren wel nog dat verweerder op 21 maart 2017 contact heeft opgenomen met de dienst burgerzaken van de stad Roeselare en deze dienst meedeelde dat momenteel er geen procedure lopende was voor de erkenning van een kind.

De Raad is van oordeel dat, indien een vreemdeling aangeeft dat hij in België een procedure hangende heeft inzake de erkenning van een kind, het aan een zorgvuldig handelende overheid toekomt om voorafgaand aan het nemen van een verwijderingsmaatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek de betrokkene de mogelijkheid te bieden hieromtrent concrete verklaringen af te leggen teneinde een concreet zicht te krijgen op de situatie zoals deze zich voordoet en hieromtrent op een kort tijdsbestek eventueel nog stukken voor te leggen ter staving van deze verklaringen en de voorgehouden procedure. Er dient zo te worden aangenomen dat verzoeker zonder verwittiging werd opgepakt – en zonder dat uit de stukken van het dossier blijkt dat hij in kader van de SEFOR-procedure die in zijn situatie werd opgestart ter opvolging van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten op enig ogenblik werd gehoord inzake de redenen dat hij dit eerdere bevel niet opvolgde – en het normaal is dat men op dat ogenblik dergelijke stukken niet steeds op zak heeft. De Raad benadrukt het recht om, voorafgaand aan

het nemen van een verwijderingsmaatregel, te worden gehoord inzake onder meer de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Khaled Boudjlida, 48-49). In casu kan niet worden vastgesteld dat verzoeker daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gehad om concrete verklaringen dienaangaande af te leggen dan wel eventuele stukken voor te leggen of te laten voorleggen terwijl hij thans stukken aanbrengt die aannemelijk maken dat hij in dit verband nog relevante gegevens had kunnen aanbrengen die een invloed konden hebben op het besluitvormingsproces, onder meer wat het belang van het kind betreft waar hij een vonnis van de familierechtbank van 21 februari 2017 aanbrengt waarin werd geoordeeld dat het in het belang is van het kind dat verzoeker wenst te erkennen, en een grondrecht voor dit kind, om te weten wie zijn biologische vader is en om deze reden een deskundigenonderzoek via dna-test werd bevolen en een deskundige werd aangesteld alsook een uitnodiging waaruit blijkt dat dit onderzoek was gepland op 18 april 2017. De stukken van het administratief dossier laten zo ook geenszins toe vast te stellen dat verzoeker specifiek werd gevraagd naar de naam van het kind of de stand van zaken wat de procedure tot erkenning van het kind betreft of dat hij de kans heeft gekregen in dit verband concrete verklaringen af te leggen of stukken voor te leggen. In deze omstandigheden blijkt niet dat verweerder in de nota met opmerkingen met goed gevolg kan opwerpen dat het verzoeker is die naliel de thans door hem aangebrachte elementen en stukken inzake de procedure om een kind te kunnen erkennen naar voor te brengen waardoor hiermee geen rekening kon worden gehouden. Het komt verweerder immers toe om voorafgaand aan het nemen van een verwijderingsmaatregel aan een zorgvuldige feitenvinding te doen wat onder meer het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven betreft en waarbij dient te worden aangenomen dat de betrokken vreemdeling een reële kans dient te krijgen in dit verband alle volgens hem nuttige elementen en/of stukken aan te brengen die naar zijn oordeel bij de besluitvorming dienen te worden betrokken.

Waar verweerder verder motiveert dat een contactname met de dienst burgerzaken van de stad Roeselare leerde dat momenteel er geen procedure lopende zou zijn voor de erkenning van een kind, kan dit de hiervoor vastgestelde onzorgvuldige feitenvinding ook geenszins herstellen. Er blijkt immers niet dat verweerder bij verzoeker informeerde naar de hangende procedure en deze laatste de kans gaf te verduidelijken of het een procedure betrof bij de ambtenaar van de burgerlijke stand dan wel een gerechtelijke procedure, waar deze procedure dan wel was opgestart of waar het kind verblijf hield hetgeen een aanwijzing kon zijn voor de plaats waar de procedure was opgestart, ... In deze omstandigheden kan een contactname met de dienst burgerzaken van de stad Roeselare, zoals verzoeker correct voorhoudt, niet als een voldoende zorgvuldig onderzoek worden beschouwd. Het is niet omdat verzoeker in deze stad verbleef dat zonder meer kon worden verondersteld dat deze dienst op de hoogte diende te zijn van een hangende procedure tot erkenning van een kind dan wel hierbij betrokken was.

Ook de verdere motivering dat verzoeker een verblijfsmachtiging kan vragen in het herkomstland en dat niet blijkt welke band hij heeft met het kind en evenmin dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet en het kind hem niet kan vervoegen in zijn land van herkomst, kan de voormelde onzorgvuldige feitenvinding niet rechtzetten, te meer waar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een vonnis van de familierechtbank waarin in het belang van het kind een deskundigenonderzoek werd bevolen naar het vaderschap van verzoeker alsook van een op zeer korte termijn geplande dna-test. Andermaal kan ook niet worden vastgesteld dat verzoeker daadwerkelijk in de mogelijkheid werd gesteld in dit verband zijn standpunt naar voor te brengen of nog nuttige elementen aan te brengen. Verzoeker merkt in dit verband op dat de moeder van het kind zich verzet tegen de erkenning en aldus het kind niet zal toestaan met hem mee naar Tunesië te gaan, waardoor dit ook via gerechtelijke weg zo goed als onmogelijk zal kunnen worden afgedwongen. Verder betoogt hij dat verweerder de eerste zal zijn om hem – indien hij zonder dat zijn vaderschap is vastgesteld dient terug te keren naar zijn herkomstland – de verblijfsmachtiging te weigeren en het verwerven van deze verblijfsmachtiging vanuit het herkomstland aldus ook in geen geval mogelijk zal zijn zonder officieel bewijs van vaderschap. Deze naar voor gebrachte argumenten zijn relevant.

Het verweer in de nota met opmerkingen vermag aan de voorgaande vaststellingen ook geen afbreuk te doen. In dit verband merkt de Raad nog op dat hij zich als annulatierechter dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en aldus bij zijn beoordeling van de ingeroepen middelen op zich geen rekening kan houden met door het bestuur ondernomen acties die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. De mogelijkheid voor de vreemdeling om een verlenging van de termijn van een verwijderingsmaatregel te vragen, doet ook geen afbreuk aan de verplichting die op verweerder rust om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Verzoeker heeft verder een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Met toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 tot vasthouding.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS